

Arrest

nr. 54 044 van 3 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 juni 2006 en heeft zich vluchteling verklaard op 5 augustus 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 januari 2010.

1.3. Op 13 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. Uw vader was professor aan de Vrije Universiteit van Shiraz. In de context van de Iraanse Revolutie werd hij weggezuiverd en ontslagen. Later, onder Khatami, kon uw vader de draad weer opnemen. Tijdens het bewind van president Ahmadinejad werd hij opnieuw ontslagen. U had met uw vaders universiteitsstudenten ook contacten. Voorts had u in Iran een videowinkel. In 2004 of 2005 werd u gearresteerd omdat u in het bezit was van films die vulgair en/of illegaal waren. U werd veroordeeld tot een boete van vijf miljoen toeman en 45 zweepslagen. In juni of juli 2006 kwam u naar België om hier te studeren. U begon hier verschillende opleidingen in Gent en Kortrijk. Af en toe keerde u quasi probleemloos naar Iran terug. Een keer was uw laptop bij terugkeer in Iran verloren gegaan. Twee maanden later werd hij aan uw moeder terugbezorgd. Alles wat op uw computer stond was uitgewist. Men zei aan uw moeder dat de schuldige in de gevangenis zat. In de loop van het jaar voor het gehoor op het Commissariaat-generaal keerde u een drietal keer naar uw vaderland terug. De eerste twee keren keerde u terug omwille van de ziekte en het overlijden van uw vader. Toen u na zijn overlijden naar België terugkeerde, werd u vergezeld door uw echtgenote en uw zoontje. Na uw vaders overlijden kreeg uw relatie met uw vaders universiteitsstudenten een nieuw elan. Vanuit België had u frequent telefonische contacten met hen. Jullie discussieerden ondermeer over de politiek van de dag. Op de dag van de presidentsverkiezingen in juni 2009 kon u niet naar de Iraanse ambassade in Brussel gaan om te gaan stemmen omdat u toen verwickeld was in een groot familiedispuut. Uw schoonbroer, i.e. de broer van uw echtgenote, en uw schoonvader, die op dat moment beiden in België waren, maakten ruzie met u en uw echtgenote koos partij voor uw schoonfamilie. Sindsdien leven jullie gescheiden. Korte tijd later keerde uw schoonvader naar Iran terug. Na de presidentsverkiezingen van juni 2009 begon u met de Groene Beweging te sympathiseren. Gezien u A.(...) N.(...), een lid van het campagneteam rond de verslagen presidentskandidaat Moussavi kende, werd u als het ware automatisch de (officieuze) tussenpersoon tussen Moussavi's team enerzijds en uw vaders studenten anderzijds. Zo gaf u allerhande informatie betreffende de activiteiten van de Groene Beweging aan de studenten door. Op 17 juli 2009 keerde u een derde keer naar Iran terug. Toen was u al via een zekere H.(...) op de hoogte gesteld van het feit dat S.(...), één van de studenten met wie u communiceerde, tijdens een manifestatie gearresteerd was. Van 17 juli tot 22 juli 2009 verbleef u bij een oom in Teheran. Op 20 juli 2009 had u een afspraak met E.(...) F.(...), één van uw vaders studenten. Samen wandelden jullie naar een andere vriend om over een manifestatie die de volgende dag zou plaatsvinden te spreken. Onderweg zag u dat enkele voorbijgangers voor de Faculteit Politieke Wetenschappen geïnterviewd werden. U vermoedde dat de interviews in scène gezet waren en daarom besloot u aan de journalisten uw waarheid te zeggen. Uw vriend E.(...) probeerde u nog tevergeefs tegen te houden. Aan de interviewer identificeerde u zich niet. U zei hem ondermeer dat u Ahmadinejad niet als president aanvaardde. De journalist snauwde u toe dat dit fragment zeker niet uitgezonden zou worden. Na het interview contacteerde u onmiddellijk uw moeder die op haar beurt jullie advocaat raadpleegde. Hij raadde u aan om onmiddellijk het land te verlaten omwille van uw vaders problemen op de universiteit, omdat u vroeger al eens gearresteerd geweest was en omdat de autoriteiten ervan overtuigd waren dat de protesten in Iran vanuit het buitenland georkestreerd werden. De dag erop nam u weliswaar nog deel aan de manifestatie, maar u verkortte uw verblijf in Iran aanzienlijk. Op 22 juli 2009 vertrok u vanuit Teheran naar Shiraz en dezelfde dag nog verliet u Iran via Bahrein. Later, toen u opnieuw in België was, contacteerde uw moeder u vanuit Iran. Zij vertelde u dat er een huiszoeking plaatsgevonden had en dat er documenten in verband met u en uw vader in beslag genomen werden. Zijzelf werd 24 uur vastgehouden. Aan uw moeder werd gezegd dat u met uw vaders studenten samenwerkte, dat de onlusten in het buitenland georganiseerd waren en dat u deed alsof u een leidersfiguur was om de studenten te verzamelen. Uw moeder moest een document tekenen waarin ze beloofde dat, indien u naar Iran zou terugkeren, ze u zou uitleveren aan de autoriteiten. U weet niet hoe de autoriteiten uw activiteiten achterhaald hebben, maar u vermoedt ondermeer dat studenten die in het kader van de onlusten gearresteerd waren u mogelijks vernoemd hadden. Na de huiszoeking en de ondervraging van uw moeder diende u op 5 augustus 2009 een asielaanvraag in. In september 2009 vernam u dat het fragment met uw interview door een voor u onbekende reden toch op verschillende internetsites, waaronder You Tube, verzeild geraakt is. Op een of andere manier heeft uw schoonvader dit filmpje gezien en hij vertrouwde u toe dat hij dit als argument zou gebruiken om de echtscheiding voor zijn dochter aan te vragen. Rond 16/9/1388 (Iraanse kalender; stemt overeen met 7 december 2009 in de Gregoriaanse kalender) vernam u dat drie andere vrienden met wie u contact had gearresteerd werden, maar u weet niet wanneer en in welke context. U verklaarde niet meer naar Iran terug te kunnen keren uit vrees er geëlimineerd te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort uitgereikt op 22 november 2005; een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en van

de shenasnameh van uw zoon; een kopie van uw rijbewijs; uw Belgische verblijfstitel (tijdelijk verblijf) d.d. 9 januari 2009 en geldig tot 31 oktober 2009; uw vaders identificatiekaart van de Vrije Universiteit van Shiraz; uw vaders ontslagbrief uit de universiteit d.d. 19/4/1359 (9 juli 1980); de beslissing d.d. 2/7/1362 (24 september 1983) om uw vader te degraderen omwille van politieke redenen; een document d.d. 7/3/1386 (28 mei 2007) waaruit blijkt dat uw vader na een screening op de universiteit niet aanvaard werd; een document d.d. 20/3/1386 (10 juni 2007) waaruit blijkt dat de samenwerking tussen de universiteit en uw vader stopgezet werd; de overlijdensakte van uw vader; het vonnis d.d. 7/3/1383 (27 mei 2004) waarbij u omwille van het bezit van illegale films tot een boete en zweepslagen veroordeeld bent; een document d.d. 19/3/1383 (8 juni 2004) van de Nirouye Entezami (reguliere politie) waarin de sluiting van uw videowinkel bevolen wordt; een document d.d. 28/3/1383 (17 juni 2004) gericht aan de gevangenis van Shiraz waarin de beschuldigingen jegens u en uw straf herhaald worden; een aanmeldingsformulier d.d. 28/3/1383 (17 juni 2004) bij de gevangenis van Adelabad; een document d.d. 27/3/1383 (16 juni 2004) van het bankfiliaal van de justitie van Shiraz in verband met de betaling van uw boete; een vliegtuigticket waaruit blijkt dat u een ticket van Teheran naar Brussel boekte en dat de reis op 31 juli 2009 voorzien was; en een ticket dat u op 21 juli 2009 in Shiraz kocht en waarbij u uw terugreis naar België naar 22 juli 2009 vervoegde.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat het feit dat u in 2004 of 2005 gearresteerd werd ten gevolge van het bezitten van illegale en vulgaire films een probleem betreft van louter gemeenrechtelijke aard dat een gevolg is van de in Iran algemene geldende islamitische regelgeving. Het bestaan van deze door de islam ingegeven beperkingen volstaat echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Het opleggen van beperkingen aan dergelijke rechten behoort immers tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. Overigens gaf u zelf aan dat de gebeurtenis van 2004 of 2005 voor u geen asielmotief is (CGVS, p.19). Bovendien keerde u na deze feiten nog meermaals vrijwillig naar Iran terug. Ook de problemen met uw schoonvader in verband met uw huwelijksleven en een mogelijke nakende echtscheiding, waarvan u overigens geen enkel bewijs neerlegde, dienen in de gemeenrechtelijke sfeer gesitueerd te worden. U gaf trouwens ook in dit verband aan dat uw echtscheiding en de daarmee gepaard gaande bedreigingen door uw schoonvader niets met uw asielmotieven te maken hebben (CGVS, p.16).

Betreffende uw eigenlijke asielmotieven, i.e. uw functie als in België verblijvende tussenpersoon tussen de Groene Beweging en uw vaders universiteitsstudenten, dient er opgemerkt te worden dat u de problemen van de studenten met wie u in contact stond niet aannemelijk gemaakt heeft. Zo heeft u vooreerst uw engagement voor de Groene Beweging niet aannemelijk gemaakt. U ging immers naar aanleiding van de Iraanse presidentsverkiezingen niet stemmen. Als verklaring hiervoor zei u aanvankelijk dat u in België verbleef toen de verkiezingen plaatsvonden. Geconfronteerd met het feit dat u ook in de Iraanse ambassade had kunnen stemmen, zei u dat u juist die dag familiale problemen kreeg (CGVS, p.10). Dit is hiervoor echter geen afdoende verklaring, gezien er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat een overtuigde kiezer in elke omstandigheid zijn stem wenst uit te brengen. Dat uw overtuiging en uw engagement voor de Groene Beweging geloofwaardigheid missen, blijkt tevens uit het feit dat u in de nasleep van de frauduleus verlopen presidentsverkiezingen aan geen enkele activiteit of manifestatie van de Iraanse oppositie in België deelnam. In dit verband verklaarde u dat u slechts van één betoging op de hoogte was en dat uw zoontje toen juist ziek was waardoor u onmogelijk kon deelnemen (CGVS, p.11). Ook dit is geen afdoende verklaring, gezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal (toegevoegd aan uw administratieve dossier) blijkt dat er in de nasleep van de presidentsverkiezingen in België verschillende manifestaties van de Groene Beweging plaatsvonden. Dat u hieraan niet deelnam en hiervan zelfs niet op de hoogte was zet opnieuw de geloofwaardigheid van uw overtuiging op de helling.

Wat er ook van zij, er sloop een ernstige tegenstrijdigheid in uw verklaringen waardoor aan uw engagement geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Zo verklaarde u dat u wist dat, behalve enkele studenten van wie u de volledige naam niet kende, vier studenten, i.e. S.(...) N.(...), R.(...) D.(...), A.(...) T.(...) en S.(...) H.(...), in het kader van de onlusten naar aanleiding van de frauduleuze presidentsverkiezingen opgepakt werden. Aanvankelijk zei u dat u via E.(...) F.(...) vernam dat S.(...) opgepakt werd in het kader van de eerste manifestaties na de presidentsverkiezingen en dat u hiervan al op de hoogte was toen u naar Iran in juli 2009 terugkeerde. Van de drie anderen wist u niet precies wanneer u dit vernam, maar in elk geval had u het maar kort voor het gehoor op het Commissariaat-generaal vernomen, ergens rond 16/9/1388 (7 december 2009). U wist evenmin wanneer deze drie studenten gearresteerd werden, maar u had via

H.(...) gehoord dat dit gebeurde in de eerste dagen na de verkiezingen (CGVS, p.14-15). Later ontkende u echter gezegd te hebben dat ze toen gearresteerd werden en zei u dat u niet wist of ze voor of na 16/9/1388 (7 december 2009) gearresteerd werden. U vervolgde dat u ten tijde van het interview dat u op 20 juli 2009 in Iran gaf via H.(...) van de arrestatie van S.(...) op de hoogte was. Van de drie anderen herinnerde u zich niet of u toen al van hun arrestatie op de hoogte was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, ontkende u uw eerdere uitspraken (CGVS, p.16; p.18). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg voor dermate ernstige tegenstrijdigheden beschouwd worden. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de problemen die de studenten met wie u in contact stond ondervonden zouden hebben. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde relaties binnen het Iraanse studentenmilieu. Gezien u veronderstelde dat één van de gearresteerde studenten uw naam zou kunnen vernoemd hebben, waardoor er bij uw moeder thuis een huiszoeking uitgevoerd werd en waardoor zij 24 uur ondervraagd werd, en gezien uw expliciete verklaring dat uw moeder u vertelde dat er tijdens haar ondervraging door haar ondervragers verwezen werd naar uw pogingen om studenten rond u te verzamelen (CGVS, p.13), waaraan, zoals hierboven reeds bleek geen enkel geloof gehecht kan worden, komt tevens de geloofwaardigheid van deze huiszoeking en ondervraging ernstig op de helling te staan.

Betreffende het door u op 20 juli 2009 in Iran gegeven interview dient er ten slotte op gewezen te worden dat, naast het feit dat het merkwaardig is dat dit interview – volgens uw informatie – pas in september 2009 op internet gepubliceerd werd (CGVS, p.12), u op het moment dat u het interview gaf niet wist of het een interview voor de radio, voor de televisie of voor de krant was. U werd geïnterviewd door een onbekende van wie u zijn achtergrond niet kende (CGVS, p.11). Er dient evenwel op gewezen te worden dat, gezien uw uitdrukkelijke verklaring dat u op dat moment reeds op de hoogte was van de repressie van de Groene Beweging (CGVS, p.17), het weinig waarschijnlijk is dat u in deze context in Iran aan een reporter een interview zou geven zonder te weten wat zijn (of haar) (ideologische) achtergrond is. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u aan de interviewer(s) uw naam niet gegeven heeft (CGVS, p.12), waardoor het dan ook voor de Iraanse autoriteiten praktisch onmogelijk is aan de hand van de op het internet verspreide video uw identiteit te achterhalen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier, dat in het kader van de repressie van de Groene Beweging door de Iraanse autoriteiten voornamelijk leidinggevende politici van de oppositie, kritische journalisten, mensenrechtenadvocaten en mensenrechtenactivisten, seculiere intellectuelen, academici, studenten en vrouwenrechtenactivisten geïdendeerd worden. Zoals hierboven reeds gebleken is, beantwoordt uw profiel hieraan echter geenszins. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe te besluiten dat u ook uw vrees in verband met de op internet verspreide video niet aannemelijk gemaakt heeft.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw paspoort, uw shenasnameh, uw rijbewijs en uw Belgische verblijfstitel bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit alsook het feit dat u een geldig tijdelijke verblijf in België had. Uw paspoort bevestigt tevens uw reizen van en naar Iran. De shenasnameh van uw zoon bevestigt zijn identiteit en zijn nationaliteit. Aan voorgaande elementen wordt in deze beslissing geenszins getwijfeld. De documenten betreffende de werkzaamheden van uw vader aan de Vrije Universiteit van Shiraz bevestigen zijn functie en zijn tweevoudige ontslag hieruit. De overlijdensakte toont zijn overlijden aan. Hieraan wordt evenmin getwijfeld. Deze documenten tonen echter geenszins aan dat u door de Iraanse autoriteiten persoonlijk omwille van uw vaders problemen met de autoriteiten geïdendeerd zou worden, temeer daar uw broer, die in Iran achtergebleven is, geen problemen ondervond (CGVS, p.19-20). De documenten in verband met uw problemen in het kader van uw videowinkel bevestigen deze problemen, maar dit doet geen afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen dat deze problemen gemeenrechtelijk van aard zijn en dat ze geen deel uitmaken van uw asielmotieven. De vliegtuigtickets bevestigen ten slotte dat u in juli 2009 uw reis uit Iran met een week vervroegde, maar hieruit blijkt geenszins de reden waarom precies u deze reis vervroegde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij meent dat zijn gegronde vrees in geval van terugkeer naar Iran uit hoofde van zijn politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de vluchtelingenconventie afdoende bewezen is en stelt dat de door hem voorgelegde documenten zijn asielaanvraag ondersteunen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, en de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker in ondergeschikte orde in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In geval van terugkeer naar Iran, staat hem immers foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet te wachten, uitgaande van de Iraanse autoriteiten.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Ter terechtzitting legt verzoeker internetartikels neer die moeten aantonen dat de Iraanse autoriteiten foto's verspreiden teneinde gezochte personen op te sporen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het feit dat hij in 2004 of 2005 gearresteerd werd ten gevolge van het bezitten van illegale en vulgaire films een probleem betreft van louter gemeenrechtelijke aard dat een gevolg is van de in Iran algemeen geldende islamitische regelgeving, ook de problemen met zijn schoonvader in verband met zijn huwelijksleven en een mogelijke nakende echtscheiding in de gemeenrechtelijke sfeer gesitueerd dienen te worden en verzoekers bovendien zelf aangaf dat deze problemen niets met zijn asielmotieven te maken hebben, (ii) hij zijn engagement voor de Groene Beweging niet aannemelijk maakt omdat hij naar aanleiding van de Iraanse presidentsverkiezingen niet is gaan stemmen, hij in de nasleep van de frauduleuze presidentsverkiezingen aan geen enkele activiteit of manifestatie van de Iraanse oppositie in België deelnam en zijn verklaring hiervoor, met name familiale problemen, niet afdoende is, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het tijdstip waarop vier studenten met wie hij in contact stond gearresteerd werden en omtrent het ogenblik waarop hij van hun arrestatie op de hoogte werd gebracht, zodat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die de studenten in kwestie zouden ondervonden hebben, noch aan de door hem beweerde relaties binnen het Iraanse studentenmilieu, en waardoor, gezien hij veronderstelde dat één van de gearresteerde studenten zijn naam zou kunnen vernoemd hebben en gezien zijn expliciete verklaring dat zijn moeder hem vertelde dat er tijdens haar ondervraging door haar ondervragers verwezen werd naar zijn pogingen om studenten rond hem te verzamelen – aan welke verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht – tevens de geloofwaardigheid van de huiszoeking bij zijn moeder thuis en haar ondervraging ernstig op de helling komt te staan (iv) het merkwaardig is dat hij op het moment dat hij het interview gaf niet wist of het een interview voor de radio, voor de televisie of de krant was, het – gezien zijn uitdrukkelijke verklaring dat hij op dat moment reeds op de hoogte was van de repressie van de Groene Beweging – weinig waarschijnlijk is dat hij in deze context in Iran aan een reporter een interview zou geven zonder te weten wat zijn (of haar) (ideologische) achtergrond is, hij aan de interviewer(s) zijn naam niet gegeven heeft waardoor het voor de Iraanse autoriteiten praktisch onmogelijk is aan de hand van de op het internet verspreide video zijn identiteit te achterhalen en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat in het kader van de repressie van de Groene Beweging door de Iraanse autoriteiten voornamelijk leidinggevende politici van de oppositie, kritische journalisten, mensenrechtenadvocaten en mensenrechtenactivisten, seculiere intellectuelen, academici, studenten- en vrouwenrechtenactivisten geviséerd werden en verzoekers profiel hieraan geenszins beantwoordt en (v) de door hem neergelegde documenten niets afdoen aan bovenstaande overwegingen, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond

van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 april 2010 (CG nr. 0915263), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat zijn bestraffing in 2004 of 2005 wegens het bezit van illegale films geenszins een gemeenrechtelijke zaak uitmaakt aangezien het onder meer ging om politieke films waarin verschillende meningen worden geuit tegen het heersende regime en tegen Ahmadinejad, zodat het bezit van deze films, wat aantoonde dat hij effectief met politiek bezig was/is en zijn betrokkenheid met de oppositie bevestigt, mee in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling van zijn asielaanvraag, gaat hij eraan voorbij dat hij tijdens zijn gehoor zelf te kennen gaf dat zijn arrestatie in 2004 of 2005 geen deel uitmaakt van zijn huidige vrees en hij overigens verschillende keren legaal naar Iran reisde sinds zijn verblijf in België als student in 2006. Hij voegde hieraan toe *“Als die veroordeling een rol zou hebben gespeeld, dan zou ik verboden worden om het land te verlaten. Maar als ze willen kunnen ze wel alles verenigen, in de staat dat ze nu zijn.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 19). Daar verzoeker zijn huidige vervolgingsvrees niet aannemelijk maakt, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, vermogen de door hem aangehaalde problemen uit 2004 of 2005 niet om de beoordeling van zijn asielaanvraag in een ander daglicht te plaatsen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de problemen met zijn schoonvader in verband met zijn huwelijksleven en een mogelijke nakende echtscheiding in de gemeenrechtelijke sfeer gesitueerd dienen te worden zodat de pertinente motivering dienaangaande van de bestreden beslissing staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.6. Verzoeker herhaalt de tijdens zijn gehoor aangehaalde redenen waarom hij niet is gaan stemmen en waarom hij niet deelnam aan manifestaties (familiale problemen ed.) en voegt hieraan toe dat veel activisten van de Groene Beweging, in het bijzonder deze die in het buitenland verblijven, niet zijn gaan stemmen. Op deze manier uiten zij hun afkeer tegenover het huidige regime in Iran, aldus verzoeker. Ook veel leden van groeperingen die in de oppositie zitten, zoals Moedjahedin, communisten, monarchisten, ... zouden volgens verzoeker niet gaan stemmen zijn. Hij acht het dan ook niet zo vreemd dat hijzelf niet deelnam aan de verkiezingen.

De Raad benadrukt vooreerst dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen niet volstaat om de geloofwaardigheid ervan te herstellen. In zoverre verzoeker thans toevoegt dat veel activisten van de Groene Beweging en leden van oppositiegroepen niet gingen stemmen, stelt de Raad vast dat hij niet alleen in gebreke blijft deze bewering ook maar enigszins te staven doch hij hiervan tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet het minste gewag maakte. Gevraagd waarom hij, als activist van de Groene Beweging, niet is gaan stemmen stelde verzoeker slechts *“door de probs die ik had in de familie, had ik de moed niet om naar Brussel te gaan om te gaan stemmen. Natuurlijk waren de verkiezingen heel belangrijk voor mij, mijn familiale situatie, mijn kind, die waren belangrijker.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 11). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband terecht dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een overtuigde kiezer in elke omstandigheid zijn stem wenst uit te brengen. Voorts acht de Raad het, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet plausibel dat een overtuigd activist van de Groene Beweging, die verzoeker naar eigen zeggen is, niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat er in de nasleep van de presidentsverkiezingen in België heel wat manifestaties van de Groene Beweging plaatsvonden. Dat verzoeker slechts van één betoging op de hoogte zou zijn geweest – vaststelling waarvoor hij in het verzoekschrift overigens niet de minste verklaring biedt – en hij hieraan niet heeft deelgenomen omdat zijn zoontje ziek zou geweest, zet de geloofwaardigheid van zijn politiek engagement finaal op de helling.

2.7. Inzake de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de arrestatie van de vier studenten met wie hij contacten onderhield, stelt verzoeker dat er spijtig genoeg een fout in zijn verklaring is geslopen, te wijten aan een gebrek aan concentratie van hemzelf, dan wel aan een gebrek aan concentratie van de tolk of de dossierbehandelaar dan wel aan een foute vertaling. Verzoeker wijst erop dat het gehoor onmetelijk lang duurde en de kwestie van de arrestatie van de studenten ter sprake kwam naar het einde van het gehoor toe, op een moment dat hij zeer vermoeid, hongerig en dorstig was en de tolk – op leeftijd – waarschijnlijk nog veel meer. Hij meent dat een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, afgelegd in dergelijke omstandigheden, dan ook geen stand houdt temeer daar hij deze tegenstrijdigheid achteraf heeft gecorrigeerd.

Na lezing van het administratief, stelt de Raad vast dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op de kern van verzoekers vluchtrelaas, zijnde het moment waarop hij vernam dat een aantal studenten waarmee hij contact zou hebben gehad in het kader van de onlusten na de presidentsverkiezingen gearresteerd werden en het tijdstip van hun arrestatie, ontegensprekelijk blijkt uit het gehoorverslag. Verzoekers verklaringen zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en van dien aard dat ze niet kunnen worden verklaard door een gebrek aan concentratie van verzoeker, de dossierbehandelaar of de tolk. Evenmin kan een door verzoeker gesuggereerde vertaalfout worden aanvaard. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in zijn gehoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker beperkt zich in casu echter tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt aan de hand van concrete elementen. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter te stellen dat er een fout in zijn verklaringen dan wel in de vertaling ervan is geslopen. Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij de tegenstrijdigheid achteraf heeft gecorrigeerd, kan de Raad slechts vaststellen dat dit niet blijkt uit het gehoorverslag. Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen, ontkende verzoeker enkel zijn eerdere uitspraken, wat niet afdoende is om de tegenstrijdigheid te herstellen (administratief dossier, stuk 4, p. 16).

2.8. Wat betreft het door hem gegeven interview, wijst verzoeker erop dat hij wel degelijk in de door hem geschetste omstandigheden het interview heeft gegeven en het bewijs daarvan voorligt, nu het interview te zien is op verschillende websites en hij overduidelijk te herkennen is. Hij kadert dit interview in de toen algemeen heersende sfeer van protest waarbij meningen tegen het regime expliciet werden geuit en massaal werd deelgenomen aan betogingen.

De Raad is van oordeel dat het voorkomen van een filmpje op YouTube geenszins bewijst dat het interview plaatsvond in de door verzoeker geschetste omstandigheden, temeer eenieder in staat is om zelfgemaakte filmpjes op YouTube te posten. Uit het filmpje kan overigens niet worden afgeleid waar en wanneer het werd opgenomen. Indien verzoeker inderdaad het interview in kwestie zou hebben gegeven in het kader van de onlusten naar aanleiding van de presidentsverkiezingen, “in het heetst van de strijd” en hierbij opgejut door andere activisten, zoals hij voorhoudt in het verzoekschrift, kan overigens worden verwacht dat dit zou blijken uit het betreffende beeldmateriaal en dat op de achtergrond beelden van de “algemeen heersende sfeer van protest” zichtbaar zouden zijn, quod non. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe deze beelden, die volgens de uitspraak van de reporter niet zullen worden uitgezonden/gepubliceerd, in handen zouden zijn gekomen van de nieuwssites <http://balatarin.com/> en <http://iranhrnews.com/>, die het filmpje vervolgens op YouTube zouden hebben gepost, en ook verzoeker brengt hiervoor geen plausibele verklaring bij.

Voorts merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij aan de interviewer zijn naam niet heeft gegeven zodat het voor de Iraanse autoriteiten praktisch onmogelijk is om aan de hand van de op het internet verspreide video verzoekers identiteit te achterhalen. Met de uitleg in het verzoekschrift dat het Iraanse regime foto's van personen die aan demonstraties hebben deelgenomen vrij geeft en aan zijn aanhangers vraagt om die mensen bij de inlichtingendienst van Iran aan te geven, blijft verzoeker steken in blote beweringen en speculaties van zijnentwege, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan bovenstaande overweging. Waar hij thans beweert dat het interview “reeds ettelijke malen op verschillende radio- en tv-zenders werd uitgezonden waarbij hij duidelijk als een activist, een actieve intellectueel wordt voorgesteld”, strookt deze bewering niet met verzoekers verklaring voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij stelde niet te weten of het interview op tv verschenen was (administratief dossier, stuk 4, p. 12). Ook de opschriften bij de filmpjes op YouTube luiden als volgt: “Unpublished Interview in Iran” en “Iran interviews that will never Air”. Dienvolgens kan uit niets worden afgeleid dat het interview wel degelijk op de Iraanse televisie werd uitgezonden, zoals verzoeker in voorliggend verzoekschrift beweert. De Raad acht het overigens in de Iraanse context volstrekt

ongeloofwaardig dat beelden waarin openlijk en expliciet kritiek wordt geuit op het heersende regime en in het bijzonder op president Ahmadinejad in de Iraanse media zouden worden vertoond. Dit klemmt des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift zelf aangeeft dat dergelijke uitspraken voor het Iraanse regime totaal onacceptabel zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, kan uit het loutere feit dat zijn gezicht op één van de filmpjes op YouTube onherkenbaar is gemaakt overigens geenszins worden geconcludeerd dat het voor hem inderdaad gevaarlijk is om te worden herkend terwijl hij dergelijke politieke uitspraken doet, aangezien het filmpje door eender wie en om diverse redenen gemanipuleerd kan zijn.

Voorts kan niet worden aangenomen dat verzoeker er tot op heden niet zou in geslaagd zijn om de filmpjes van internet te laten verwijderen, gelet op de privacybepalingen van YouTube zoals blijkt uit de aan de verweernota gevoegde bijlage. Verzoeker toont niet aan dat hij op enigerlei wijze de schending van zijn privacy en het gevaar dat hij daardoor meent te lopen bij YouTube zou hebben aangekaart. De vaststelling dat de filmpjes maanden nadat ze werden gepost nog steeds te bekijken zijn, sterkt de Raad dan ook in zijn oordeel dat ze gemaakt werden als complaisancestukken voor onderhavige procedure.

2.9. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij het profiel heeft van een studentenactivist wordt tegengesproken door de in de bestreden beslissing vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn verklaringen betreffende zijn engagement als tussenpersoon tussen studenten en de Groene Beweging.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure bijgebrachte documenten niet betwist. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de ingediende stukken niet in aanmerking als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging. Wat de ter terechtzitting neergelegde internetartikels betreft, stelt de Raad vast dat deze documentatie geen betrekking heeft op verzoeker, zoals hij bevestigt. Daarenboven toont verzoeker zijn profiel als activist niet aan zodat het neerleggen van dit document niet kan worden aangenomen als bewijs van zijn vrees voor vervolging.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaansluiting. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geïntendeerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient tot slot te worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.14. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in

artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS